

Nr 310.

Av herr **Kyling m. fl.**, om sådana ändringar i lagen om allmän sjukförsäkring, att vissa grupper av tjänstemän undantages från den obligatoriska försäkringen.

Vi instämmer i de likalydande motionerna nr I: 384 och II: 490 innefattande yrkande om uppskov med ikraftträdandet av lagen den 1 januari 1947 om allmän sjukförsäkring. Därest detta yrkande emellertid icke skulle vinna riksdagens bifall får vi framlägga följande subsidiära förslag.

Den allmänna sjukförsäkringens obligatoriska karaktär har medfört, att ett stort antal medborgare, som tidigare ordnat en tillfredsställande försörjning vid sjukdom, även kommer att omfattas av denna försäkring. I den mån denna kategori, som huvudsakligen utgöres av tjänstemän i statlig, kommunal och privat tjänst, har ett skydd som är likvärdigt med eller bättre än sjukförsäkringen kan ge, kan det icke vara något intresse för dem att omfattas av en tvångsförsäkring. Lagstiftaren har emellertid ej funnit det lämpligt att ställa dessa grupper utanför, då det ansetts att hela befolkningen skulle omfattas av försäkringen. Ett undantag gjordes dock för kommunal- och statsanställda tjänstemän. I avvaktan på en samordning av nu utgående sjukförmåner och dem som följer av sjukförsäkring kan dessa ställas utanför försäkringen. Någon möjlighet att stå utanför har däremot icke givits de tjänstemän som är anställda i enskild tjänst.

För att åstadkomma en önskvärd anpassning av de stats- och kommunalanställdas sjuk- och sjuklöneförmåner efter sjukförsäkringen har socialministern ansett det nödvändigt att tillkalla två utredningar, en med uppgift att samordna sjukvårdsförmånerna med sjukförsäkring och en med uppgift att anpassa de ifrågakvarande anställdas sjuklön efter deras förmåner enligt sjukförsäkringen. Departementschefen har nu måst konstatera att denna samordning mellan dessa tjänstemäns sjukförmåner i vidare bemärkelse och försäkringen är en så komplicerad sak, att förslag härom icke kan väntas bli förelagt riksdagen förrän tidigast vid dess höstsession.

Med hänsyn härtill ter det sig onekligen egendomligt att de privatanställda tjänstemännen icke alls beretts samma möjlighet som de stats- och kommunalanställda att i avvaktan på en slutlig lösning av samordningen undantagas från försäkringen.

Ett av de bärande motiven för sjukförsäkringens genomförande har städse varit att genom försäkringen skulle i framtiden även de medborgare, som hitintills av olika anledningar icke kunnat bereda sig ekonomisk trygg-

het vid sjukdom, ges tillfälle därtill. I den mån försäkringen innebär en ekonomisk standardförbättring för vissa kategorier människor finns helt naturligt icke något att invända mot den nu accepterade försäkringen. För stora delar av de medborgargrupper, främst tjänstemännen, som vid förhandlingar med sina arbetsgivare skaffat sig ett bättre skydd vid sjukdom än vad försäkringen ger, kan emellertid med den nu antagna utformningen av sjukförsäkringslagen en standardförsämring komma att inträffa.

Skulle vid en senare tidpunkt framgå, att den av statsmakterna önskade samordningen mellan enskilda sjukförmåner och den allmänna sjukförsäkringen icke kan ske utan att de här aktuella tjänstemannagrupperna och andra arbetstagare som tillfredsställande ordnat sitt skydd vid sjukdom får sina förmåner försämrade, bör över huvud taget icke någon samordning ske. Härigenom skulle även undvikas den administrativa belastning och de ökade kostnader som blir en följd av att samtliga medborgare omfattas av försäkringen.

På grund härav hemställles,

att riksdagen — därest motionerna angående uppskov med ikraftträdandet av sjukförsäkringen avslås — måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa

dels om sådana ändringar i lagen om allmän sjukförsäkring att — därest en för tjänstemännen i allmän och enskild tjänst tillfredsställande och rättvis samordning ej kan åstadkommas — grupper av tjänstemän, som på grund av anställningsförhållandena redan innehar likvärdigt eller bättre skydd vid sjukdom än sjukförsäkringslagen lämnar, ej skall omfattas av den obligatoriska försäkringen,

dels att förslag till sådana ändringar måtte föreläggas riksdagen senast vid 1954 års höstsession.

Stockholm den 27 januari 1954.

Folke Kyling.

Karin Wellerström.

Eva Karlsson.

Nils Agerberg.

Jean Braconier.

Alarik Hagård.

Eric Nilsson

Elis Håstad.

Erik Magnusson.

i Svalöv.